

04/02/42

Article d'opinió d'Alfons Olmo (VerdCel), coincidint amb l'aniversari del naixement d'Ovidi Montllor

Era el 30 de novembre del 94. Jo encara no tenia els d'À-huit anys i vaig tindre la sort, sense realment saber-ho llavors, de poder assistir al concert que li van fer moltes companyes i companys, amb la seua presència, ja en els seus darrers mesos, abans de marxar de vacances indefinides.

Ovidi Montllor Foto: Arxiu Enderrock

Jo sentia gran emoció, i també ho respirava en l'ambient. Hi havia un gran entusiasme a cadascun dels aplaudiments. Era més que merescut, pel seu recorregut, pels fruits que havia anat deixant, per la persona.

Enguany, que brindem pels vint anys d'eixes vacances, encetaré una sèrie de recitals amb el nom *Del cor a les mans*, que replegant algunes de les cançons que he anat fent de l'**Ovidi**, revisitant altres que vam versionar amb l'espectacle *Des d'hom fins el món* fa més de deu anys i treballant-ne versions noves, textos, etc. volen ser la meua xicoteta aportació per tornar a reivindicar-lo, celebrar-lo i gaudir de la seua obra. Ací el 4 del 2 (dia i mes del seu naixement) de l'any passat vaig parlar de donar continuïtat al reconeixement de l'obra i la persona de l'**Ovidi**.

Del cor a les mans vol ser de nou, a la meua manera, fent el meu ofici, una humil contribució a eixe merescut reconeixement, encara que tard (ell ja no hi és), a eixe homenatge que s'ha de fer no sols els dies assenyalats, i més quan es tracta d'algú que ens va donar tant.

Amb el temps sé que entre eixos aplaudiments també es respirava alguna altra cosa. No sols a Alcoi, sinó també a altres llocs, com a Barcelona, València, etc. Hi havia també una sensació vergonyant, d'injustícia molt gran. Era doncs entre emocionant i vergonyant. Com hem dit, emocionant perquè s'ho mereixia, i més. Però vergonyant, amarg, perquè arribava tard, i tan tard! Va tindre que 'estar anant-se'n' literalment i per sempre, per a que la gent se n'adonara?

Després de tot el treball fet i de tant de talent per part de l'**Ovidi**, hi ha gent que fins que **Raimon** no va complir els 30 anys d'*Al vent* i el va convidar a cantar, creia que havia desaparegut totalment; portaven anys i panys sense sentir res d'ell. O havia de sofrir el que patia a la gola per a que s'omplira "el Palau"? No crec que siga sa mitificar res ni ningú. Menys encara que algú falte o que sofrisca una gran injustícia per a que li fem un cert cas.

És clar que si des de l'any 80 ja no va poder publicar res, algú que havia publicat un disc per any com aquell que diu, algú que no va desistir fins a marxar, moltes coses no van funcionar bé. Gens bé.

La lliçó és ben clara, 'la queixa' de l'**Ovidi**, la injustícia soferta, no ha deixat de repetir-se i continua. Perquè el problema sembla endèmic del país. I li devem a ell i a gent com ell mirar d'arreglar-ho, de posar mesures, de capgirar la situació.

El que va sofrir l'**Ovidi** simbolitza un país que no funciona bé, que no tracta bé la seua pròpia cultura ni qui la genera, que no coneix realment la grandesa intangible de la seua cultura, ni sap posar-la a l'abast i difondre-la com cal.

No cal martiritzar res ni ningú, en tot cas reconèixer algú per allò que va fer. I l'**Ovidi** a banda de la seua coherència, de nodrir i de quina manera la nostra cultura amb el llegat que ens ha deixat,

va resistir la manca d'infraestructures culturals i la voluntat de fer-les funcionar, la desatenció i marginació més clares.

És a dir, no ens fa bé omplir-nos la boca amb paraules patriòtiques o revolucionàries i després, com deia **Ovidi**, '...aquell de tisoleta, ara punyilet. És més finet'. És ara també que hi ha cultura, que hi ha cançó que s'ha de posar en circulació, que s'ha de donar vida, que se n'ha d'educar, divulgar, comunicar, s'ha de seduir nova gent, perquè es pose en valor i irrigue el nostre funcionament com a país, que ens acompanye com a persones. Crec que és el millor homenatge que podem fer a l'**Ovidi** i a tantes i tants com ell.

Darrerament i ara hi ha una banalització de la cultura, convertida en entreteniment. Alhora hi ha una globalització de tot, també de la mateixa cultura. Però les coses també les hem de contar nosaltres, me les ha de poder contar algú immers en el nostre món, i així entendre altres matisos, que són de fet tot un món. Contem el món en la nostra llengua, en el nostre idioma, i a partir de les nostres vivències.

Si no posem a l'abast de tota persona allò nostre, perquè ho puga triar, a l'abast d'aquella gent que potencialment en pot gaudir, sols consumirem el que se'ns pose davant. Si no valorem allò fet en català, propi de la cultura catalana, si això no ho cuidem, potenciem, etc., serem esclaus de la indústria que toque, estarem castrats en eixe sentit, no tindrem la possibilitat d'expressar-nos, d'entendre el món a través d'algú que és el nostre veí.

La cultura realment és molt i molt important; és ritual, la manera de no sentir-nos sols, allò que ens permet el coneixement i la comunicació de la societat en la qual vivim, perquè el poble tinga les regnes del que es fa i el que no es vol fer.

Cal abandonar definitivament eixa deixadesa, la falta d'amor propi, el complex, la por, també 'pel que diran'... Tampoc s'ha d'accontentar a tothom, i menys quan estàs fent el que és natural fer.

El millor homenatge és que actuem, que sigam constructius, que reivindicuem i lluitem per una cultura per totes i tots, per la cançó com a part clau d'aquest entramat vital.

Hui és 4 del 2, dia en què vas nèixer. Va per tu, **Ovidi**!

Alfons Olmo, **VerdCel**
4 de febrer de 2015